

det er Uggerslev Præstegaard, det drejer sig om, og jeg kan da oplyse, at allerede den 6. Oktober er der af Ministeriet givet Approbation paa Menighedsraadsflertallets Indstilling.

Hermed mener jeg at have besvaret de Forespørgsler, der er rettet til mig angaaende Kirkeministeriets Budget, og skal nu gaa over til Undervisningsministeriets.

Den højtærede Statsminister har i Dag berørt Spørgsmaalet om Tilvejebringelse af Midler til Nybygning ved det kongelige Teater, og jeg skal ikke føje stort dertil. Men jeg vil dog gerne minde om, hvad ogsaa den højtærede Statsminister berørte, at nu foreligger det kongelige Teaters Sager saaledes tilrettelagt for dette høje Ting, at Tiden, hvis økonomiske Hindringer ikke var inde, vilde kræve en Afgørelse af Teatrets Skæbne og Fremtid. Man vil sikkert tydeligt mindes de ofte gentagne Henvendelser, Undervisningsministeriet har faaet fra dette høje Ting vedrørende det kongelige Teaters Drift, saavel den kunstneriske som den økonomiske. Man har fra dette høje Ting som fra Rigsdagen i det hele faaet stærke Udtryk for, at man baade af kunstneriske og af økonomiske Hensyn maatte ønske, at Teatret ikke fortsatte med den Drift, der hidtil har været ført; og som den højtærede Statsminister nævnte, har jo to Udvalg beskæftiget sig med denne Sag, to Udvalg, hvor Repræsentanter for de større politiske Partier paa Rigsdagen har medvirket. Det gælder baade om den saakaldte Sparekommission, og det gælder om Byggeudvalget, og fra begge disse Udvalg foreligger der enstemmige Udtalelser om, at Betingelserne for at naa til gode og forsvarlige Forhold for vor nationale Scene, baade kunstnerisk og økonomisk, vil være, at man faar en Scene føjet til den nuværende, altsaa faar en Dobbeltscene bygget.

Jeg vil gerne lægge Vægt paa, at dette betyder jo i første Linie noget økonomisk. Det er en Spareforanstaltning. Den højtærede Statsminister nævnte, at selv om de Besparelser, der i Sparekommissionens Betænkning blev foreslaaet, virkelig kunde effektueres, vilde Tilskuddet blive, saa længe vi har de tre kunstneriske Personaler, omkring 1 Million om Aaret. Naar baade nu Spareudvalget og Byggeudvalget har endt deres Arbejde med at foreslaa en Dobbeltscene og paapeget, saa godt som det overhovedet lader sig gøre at paavise det, at derigennem kunde der for vor nationale Scene naas en Balance, der kunde blive fuldstændig, hvis man tager Hensyn til Teater-

afgiften, saa bliver det jo i Sandhed et Sparespørgsmaal at faa denne Sag ordnet, og jeg beklager selvfølgelig, at de økonomiske Forhold ligger saaledes i Øjeblikket, at det ikke lader sig gøre. Jeg forstaar fuldt ud, at Statskassens Midler ikke i dette Øjeblik kan anvendes til denne i det lange Løb fordelagtige Anvendelse, og jeg forstaar ogsaa, at Pengeforholdene ligger saaledes i vort Samfund, at det er vanskeligt at løse den økonomiske Opgave ved Hjælp af et Præmieobligationslaan.

Men jeg vil tilføje, at det er beklageligt ogsaa i kunstnerisk Henseende, at Opgaven ikke kan blive løst. Vi har ved vort Teater en Række fremragende Skuespillere, ved vor Opera en Række Førstetrangskræfter, og det samme gælder vor Ballet. Fortiden har overgivet til denne Slægt, gennem en lang kunstnerisk Udvikling, et Repertoire ved vort Nationalteater, der kræver Medvirken af alle tre Kunstarter. Men det siger sig selv, at vi kan ikke vente i Fremtiden at beholde dette, hvis vi kun staar med een Scene til Nationalteatrets Brug. Det maa nødvendigvis medføre, at fremragende Kræfter opgiver at føle sig fast knyttet til vor Nationalscene, fordi de Opgaver, der bydes dem, er for faa. Fik man derimod en Dobbeltscene, saa man stadig kunde have Skuespil, Opera og Ballet i Virksomhed samtidig, vilde det Arbejde, de kunstneriske Kræfter kunde blive sat til, blive langt rigere, Opgaverne mangfoldigere og Betingelserne for at opretholde den høje Standard for vort Nationalteater bevares.

Jeg vil ikke ret stærkt nævne, men jeg vil dog ikke undlade at bemærke det, at den logiske Konsekvens af de Forhandlinger, der er ført her tidligere, maatte egentlig føre til, at man baade af kunstneriske og økonomiske Grunde opgav et Nationalteater, saaledes som vi har haft det hidtil, og nøjedes med et Skuespilpersonale. Men dette vilde betyde at nedlægge vor Nationalscene, det vilde betyde en saadan Ændring af Teatret, at Traditionerne blev brudt. Et saadant Forslag vil jeg personlig ikke kunne tænke mig at stille, og jeg har det Indtryk, at den høje Rigsdag, ikke mindst dette høje Ting, ligeledes har den Opfattelse, at det ikke er Tanken i de Tider, der kommer, at opgive at føre videre det værdifulde i kunstnerisk Henseende, som vort Nationalteater har ydet. Men som Forholdene ligger, maa jeg som Undervisningsminister haabe paa bedre Tider og Muligheder for Sagens Løsning. Jeg udtaler ogsaa det Haab, at de Kunst-